

PREŠERNOVO
18/19

Kahlil
Gibran
Prerok

GLEDALIŠČE

*Pri zapisu avtorjevega imena in
priimka smo ohranili različico,
ki jo uporablja prevajalec.

Kahlil Gibran*

Prerok

(The Prophet)

Kahlil Gibran
Avtoportret z muzo

Koprodukcija z zavodom Sensorium,
SMG Ljubljana in SSG Trst
Slovenska krstna uprizoritev
Sezona 2018/19, uprizoritev 3
Premieri: 5. in 6. oktobra 2018 v Stolpu Škrlovec

V predstavi smo uporabili fotografijo Daniela Dancerja (Willamette National Forest, Oregon) in naslednje videoposnetke:

Direct views of the sea and calm waves.
Yaroslove_photo_VIDEO (ID: 26354324).
Shutterstock.web. September 2018;

Top View of the Giant Waves, Foaming and Splashing in the Ocean, Sunny Day, Slow Motion Video, Indonesia, Bali (ID: 27008998).
Shutterstock.web. September 2018;

An underwater scene with sunrays shining through the water's glittering and moving surface (Looping). By Shutterstock.web. September 2018;

Low flying aerial shot in the Sierra National forest in California, just above and through the treetops. By Devin Kumar Shutterstock.web. September 2018.

Prevajalec
Lojze Bratina
Režija, scenografija,
oblikovanje videa
in vonjev
Barbara Pia Jenič
Dramaturginja
Marinka Poštrak
Avtorji zvoka
Peter Penko
Tine Terlep
Igor Meglič
Kostumografka
Tina Kolenik
Svetovalka za gib
Jasna Knez
Lektorica
Mateja Dermelj
Asistentka
dramaturginje
Kristina Mihelj
Oblikovalec luči
Igor Berginc
Oblikovalec maske
Matej Pajntar
Montaža videa
Robert Obed

Igrata

Prerok
Miha Rodman
Almitra
Maruša Oblak

Prerokov glas (avdio)
Vladimir Jurc
(slovenščina)
Adriano Giraldi
(italijanščina)

Tehnična ekipa

Inspicient in
rekviziter
Ciril Roblek
Luč
Igor Berginc,
Bojan Hudernik
Ton
Robert Obed,
Marko Koren
Frizer in masker
Matej Pajntar
Garderoberka
Bojana
Fornazarič
Odrski tehniki
Robert Rajgelj,
Boštjan Marčun,
Marko Kranjc
Kamberov,
Ahmet Kurtović

O čutnem Gibranu

Zdi se, da me avtorji, kot je Gibran, spremljajo vse življenje, da so vzgojili in utrdili moj pogled na svet in bivanje. Moje preizpraševanje o smislu življenja se je namreč začelo že v mojem ranem otroštvu, še pred puberteto. Odru sem sicer zvesta že od petnajstega leta, pred dvajsetimi pa sem vstopila v senzorialno gledališče, ki mi je odprlo nove dimenzije pripovedovanja in ustvarjanja. Vendar veččutno predstavljanje v gledališču ni nekaj novega.

»Začetki zahodnega gledališča v grških festivalih, na primer elevzinskih misterijih (ki v sodobnem času veljajo za prototip modernega *Gesamtkunstwerk*), so bili prepojeni z močnimi vonjavami vseh vrst: vključno s sadnimi, cvetnimi, žitnimi in živalskimi daritvami; krvjo in gorečim živalskim mesom; pitnimi daritvami iz vina, medu in olja; in tlečimi kadili in drugimi materiali v svetih ognjih (Burkert 1985). V današ-

njem času uporaba kadila v katoliških cerkvah pomeni okrnjeno preživetje ritualne uporabe vonja v verskih obredih. Dišavljenje gledaliških listov in uporaba parfumskih fontan sta zgolj dva olfaktorna pripomočka v zahodnem gledališču devetnajstega stoletja (Haill 1987), skozi celotno dvajseto stoletje pa je 'konvencija realizma četrte stene' običajno ločila gledalca od mainstreamovskega odra in le vidu in zvoku dovolila, da prečkata to ločnico.« (Sally Banes: *Olfactory performances* 2007)¹

Osamele poskuse konceptualnega vključevanja vonjav, teksture in dotika v predstave v prejšnjem stoletju zasledimo pri Schecknerju, Marinettiju, Grotowskem, vendar so bili to posamezni poskusi, ki jih je aktualni tok gledališkega realizma preglasil. Senzorialno gledališče in z njim dosledno uporabo vseh čutov je v Evropo prinesel Enrique Vargas, kolumbijski režiser, s katerim sem v osmih letih, ko sem delala v španskem gledališču, kot igralka sodelovala pri več kot tristo ponovitvah različnih predstav. Da bi lahko senzorialno poetiko razvijala tudi v Sloveniji, se je rodilo gledališče Sensorium, v katerem se raziskava in razvoj vseh čutov v umetnosti lahko nadaljujeta tudi pri nas.

Senzorialno gledališče občinstvo aktivno vključuje v dogajanje in spregovori takrat, ko je beseda pomembnejša od tišine. Pri Gibranovem *Preroku* pa je beseda nosilka zgodbe. Vsak stavek v knjigi je natančno premišljen in besede so previdno izbrane. Poezija je s svojim prečiščenim smislom senzorialnemu jeziku najbližje, še posebno kadar so besede redke in skrbno nanizane. Za senzorialni pristop, katerega

metode sporočanja izhajajo iz prvin elevzinskih misterijev (antične oblike veččutnih interaktivnih

¹ V: Sally Banes in Andre Lepecki (ur): *The senses in performance*. New York in London: Routledge, 2007.

Kahlil Gibran
Ženska odkriva Naravo

dogodkov), so vonji pomembno orodje pripovedi. Senzorialni pristopi omogočajo večplastno, večdimenzionalno izkušnjo, s katero v gledališče – upam – prinašamo drobec dediščine ali ščepec čarobnega napoja, kakor kdo to razume.

Gibran je pesnik, ki se je v svojem razmišljanju dvignil nad vse vere in prepričanja, našel stik z modrostjo, ki plava v našem kolektivnem nezavednem in stik s katero je po C. G. Jungu del procesa na poti individualizacije. Eno misel nam podaja na več načinov, z različnih perspektiv in z različnimi prispodobami. Tako lahko ta vstopa skozi filter percepcije večje skupine ljudi z različnimi izkušnjami, saj vidimo in slišimo le tisto, kar je na našem kognitivnem zemljevidu. Le tisto, kar smo v življenju izkusili, znamo prepoznati, razbrati in opaziti. Naša pozornost je selektivna, okrnjena s filtri zaznavanja. Zato nekateri stavki spolzijo mimo nas, kot da se nikoli niso pojavili ali kot da nikoli niso bili izgovorjeni. Besede, ki so nam domače, pa padejo na plodna tla, in v trenutku vzklije podoba, misel, spomin. Ker beseda odzvanja z izkušnjo.

Za predstavo sem izbrala tistih nekaj besedil, ki me kot ustvarjalko najmočneje nagovarjajo s podobami.

Zanašam se na arhetipski jezik in ne na intelektualni ali performativni pristop, ki ga v današnjem času zelo pogosto srečujemo. Tekst, kot je Gibranov, ki je neke vrste biblija, nosi globoke pomene, ki se lahko odražajo v različnih oblikah. Jezik simbolov in arhetipov uporabljamo prav zato, ker nagovarja naše nezavedno, ki je ključ do čutenja in zato do boljšega razumevanja teh vsebin.

Želim si, da bi Gibranove besede doživljali na čutni ravni. Vonjave v predstavi odpirajo pot nevidni razsežnosti zgodbe. Nekje jo doslikavajo, nekje odpirajo kontrapunkt samemu dogajanju ter odstirajo nove dimenzije realnosti. Za vonjave si moramo vzeti čas, se jim prepustiti. Voh ima neposreden dostop v naš limbični sistem, na naša čustva deluje hitreje kakor sluh in drugi čuti. Ker pa tudi zvok vpliva na naša čustva, telo in spomin, sem za ta projekt k sodelovanju povabila glasbenike, ki s svojim glasom oživljajo izročilo duhovne kulturne dediščine.

Gibranove modrosti so kot molitev, stremljenje k višjemu smislu bivanja in dojemanja življenja. Nekoč so to vlogo v skupnosti opravljali duhovniki ali šamani. Ker v zahodnem svetu religija nima več tako močne vloge, kot jo je imela nekoč, so vzcvetele nove duhovne prakse. Ker pa se množijo kakor gobe po dežju, je neizkušenemu očesu zelo težko najti avtentično in resnično kakovostno izkušnjo. Zato je po mojem mnenju Umetnost najboljši ali vsaj meni najbolj domač način predajanja višjih znanj.

Gibranov *Prerok* je biblija za današnji čas. In ker je moja biblija umetnost, sem ga prosila, naj vstopi med nas in nam spregovori z odrskih desk in z vsemi čuti. Čim bliže skupnemu izročilu, v jeziku podob, arhetipov, vonjav, tekstur in zvokov, se lahko dvignemo nad vse religije, kulture in duhovne prakse, da bi se združili v preprostem smislu biti.

Miha Rodman
(fotografija z vaje)

Maruša Oblak,
Miha Rodman
(fotografija z vaje)

Prostor za postanek in predah

Zdi se, da so naša življenja vpeta v vse bolj divje vrteče se kolesje brez možnosti, da bi izstopili. Človek, protagonist vsakega od teh življenj, nemalokrat ne ve sam zase; le rutinsko se premika naprej in naprej ... V divjem teku z in za vsem, kar mora in kar je prav postoriti, ena roka iz potrebe, druga iz grabežljivosti segata daleč naprej, noge se že zapletajo ... Človek teče po progah posla, progah neizogibne birokracije, če ima srečo, tudi po progah želja, a ker je tako zagledan v »doseči«, na cilju pozabi, zakaj je sploh začel. Produktivnost/storilnost je način življenja. Vladarica kolektivnega vedenja, ki kraljuje nad počutjem, odločitvami, obljublja uspeh in veljavo. Kadar se tehtnica med biti in delovati tako prevesi na stran slednjega, se zgodi, da človeku med majavim lovljenjem ravnotežja le na eni nogi, nogi delovanja, iz žepov radosti spolzi in se v obcestnih jarkih izgubi vsa sposobnost čutenja in čude-

nja: videti lepoto, zmožnost prisluhniti in biti tam – eno z listom, ki pada z drevesne veje ... Slediti lepoti sončnega žarka med zelenjem nad sabo in njegovim sencam na svojem licu. To je magični urok, ki napravi špranjo v času. Na tem mestu zazeva odprtina, v kateri najdemo prostor, kjer lahko vzbrstijo drugačne misli in kjer najdemo tudi pokrajine brez njih. Odpremo vrata za vprašanja o razumevanju življenja, smislu. Lahko se začnemo zavedati pomena Prijateljstva, Ljubezni, Darovanja, Smrti ... in prevetrimo svoja spoznanja o teh pojmihih ter spoznamo svoje delovanje.

V takšno špranjo v času nas postavi tudi Kahlil Gibran. Njegovega pisanja ne gre brati na dušek. Niti ga zajemati z veliko žlico. Napoj modrosti v zapisih je treba srebati po požirkih. Saj je ena sama poved lahko dovolj, da bralca zajame s svojimi krili in ga potegne v vrtinec njegovih občutkov ter neznanih dimenzij hkrati. Ga popolnoma zaustavi. Mu odzvanja v ušesih, medtem ko se v globinah dogajajo neznani procesi in na površje prinesejo občutke, ki se počasi izoblikujejo v misli, spoznanja, vprašanja. Skrajna doslednost Gibranovih idealov prerešeta našo dobo relativnosti. Postavi pod vprašaj prevladujoča prepričanja, naše medsebojne odnose in širše družbeno dogajanje.

Gibranove besede plapolajo tik nad tvojim srcem, a ne razvneajo tornada čustev, prej bistrijo duha, so kot ptica na obzorju tvojega notranjega vida, vpogleda v lastno življenje. Njegove besede dajo okušati tla, zemljo in vsak delček prahu na njej in nebo, leteče sanje, ideale, ptice, oblake ... Druge Oblike življenja. Da ob njih ugledaš svojo. Obstaneš sredi drveče množice in opaziš ptice na nebu. Obstaneš sredi besede in slišiš svoj glas. Obstaneš – in vse tvoje življenje se ti kot na tekočem traku odvrti pred očmi. Obstaneš. Poslušaj. Razmišljaj ... V *Preroku* ne boš našel vélike

drame, ne boš trepetal za tuje ozemlje, navijal boš lahko le za eno ali drugo vojsko v sebi.

Radikalne trditve, kakršna je »vaši otroci niso vaši otroci«, rade trčijo ob zid upora, ki ga v prvem trenutku postavi človekov um. Zato ta potrebuje razumevanje širšega konteksta, potrebuje več kot le instantni zaključek intelekta, ki lahko sproži divje nestrinjanje. Vredno se je prepustiti govorici spretnih Kahlilovih metafor in jih umestiti v svoje polje razumevanja. Lahko se zgodi, da nas bodo pripeljale na druge obale sveta, od koder je življenje videti drugačno.

Kahlil Gibran se je rodil januarja 1883 na območju današnjega Libanona, obmorske bližnjevzhodne države s slikovito hribovito pokrajino. Od nekdanje tu prepleta vpliv več različnih verstev, z muslimani in kristjani v večini ter maloštevilnimi Judi. Gibranova vzgoja je koreninila v maronitskem krščanstvu, v Libanonu najpogostejši krščanski ločini, v kateri je duhovniško službo opravljal tudi njegov dedek po materini strani. Po očetovi krivdi je družina izgubila premoženje in ko je imel Gibran dvanajst let, je mati Kamila s štirimi otroki emigrirala v ZDA, v Boston, in se naselila v tamkajšnji sirsko-libanonski četrti. Opazila je sinovo zanimanje za literaturo in ga pri petnajstih letih poslala na šolanje v Libanon, da bi se dobro naučil arabsko ter spoznal tamkajšnjo tradicijo in kulturo. Poleg obveznih predmetov je Kahlil v Bejrutu posvečal čas preučevanju stare in sodobne arabske literature. Med počitnicami je obiskoval svoj rojstni kraj Bšari na severu Libanona; prirasel mu je k srcu in ostal eden izmed poglavitnih virov navdiha za njegovo poznejše ustvarjanje. Kljub temu da je Gibran večino življenja preživel z zelo skromnimi sredstvi, je imel srečo, da so ga na njegovi poti večkrat opazili pomembni ljudje

Kahlil Gibran
Skupaj se dvigujeva

iz umetniških in intelektualnih krogov in mu pomagali stopiti naprej. Najprej so zaznali njegovo likovno nadarjenost. Mladega Kahlila je njegov bostonski učitelj poslal k fotografu Fredu Hollandu Dayu, da bi se lahko zasebno učil pri tem avantgardnem umetniku. Prav Day je Gibranu v svoji galeriji omogočil, da je, potem ko se je vrnil iz Libanona, razstavil svoje slike. Tako se je seznanil tudi z lastnico zasebne šole v Bostonu Mary Haskell, ki ga je uvedla v svoj krog umetnikov in izobražencev. Še pomembnejša pa je bila njena vloga pokroviteljice, ki se ji ni odrekla do konca Gibranovega življenja. Pomagala pa mu je tudi tako, da ga je spodbujala, naj piše neposredno v angleščini, in mu svetovala pri jeziku. Takrat je svoje črtice, novele, aforizme in poetične eseje objavljaval v arabščini, v reviji *Izseljenec – Almuhadžir*, potem pa jih je prevajal v angleščino. Finančno je Gibrana delno podpirala tudi njegova sestra Marijana, ki je delala kot šivilja in je bila še edini preostali član njegove družine v Ameriki. Kmalu po Gibranovi vrnitvi v Boston sta namreč poleg druge sestre, ki je umrla malo pred tem, preminila še

Miha Rodman
(fotografija z vaje)

Miha Rodman,
Maruša Oblak
(fotografija z vaje)

brat in mati. Po zaslugi podpore Mary Haskell se je Kahlil lahko odločil za izpopolnjevanje svojega slikarskega znanja v Parizu (1908–1910). Dobro je vedel, kaj hoče, zato ni okleval in je, potem ko je spoznal, da se njuni viziji ne ujemata, zamenjal prvega učitelja slikanja. Bolj kot takrat prevladujoči realizem ga je namreč zanimal simbolistični in romantizirajoči slog. V Parizu se je seznanil z evropsko književnostjo in nekaterimi pomembnimi umetniki tistega časa. Kmalu po vrnitvi v ZDA se je preselil v New York, se tam povezal s krogom arabskih izseljencev in z nekaterimi galerijami. Čeprav je z odlomki iz *Norega moža*, napisanega v angleščini, ki jih je objavljala v reviji *Poetry Society of America*, že začel pritegovati pozornost, so ga založbe, preden je vendarle našel založnika, večkrat zavrile, češ da se takšna knjižna dela ne prodajajo. Alfred A. Knopf je v njem končno prepoznal potencial ter pozneje izdal še vsa druga njegova dela. V obdobju pred smrtjo, ko je Gibran telesno oslabil in postal bolehen, je za dovršitev njegovih del poskrbel najeta tajnica Barbara Young. Njegovo ustvarjanje in osebnost sta jo tako navdušila, da je po Gibranovi smrti (umrl je aprila 1931) napisala njegovo biografijo. Gibrana so na njegovo željo pokopali v rojstnem kraju Bšari, v samostanu Mar Sarkis, kjer je danes muzej, posvečen njegovemu delu in življenju.

Gibranov sicer posmrtni prihod v domačo deželo so sprejeli s častmi in spoštovanjem, duhovi nasprotovanja njegovemu pisanju, ki so ga nekateri imeli za brezbožno, so se že pomirili in priznali so mu veljavo. V svojih delih je namreč odprto kritiziral vse nepravčnosti v družbi in zaničevanja vredne človekove lastnosti, četudi se je moral zato dotakniti vplivne duhovščine in njenega pohlepa ter dvoličnosti. Ni bil eden izmed ubogljivih pripadnikov črede, ki namesto svobode

misli raje izberejo udobje pasivnosti. Vendar tudi nika-
kor ni bil človek, ki ne bi verjel v obstoj nečesa večjega,
kar presega golo inteligenco, v obstoj Boga, čeprav mu
je nerad nadel preobleko katerekoli religije. Svoje misli
je takole ubesedil v drami *Iman, mesto stebrov*:

ZEJN-AL-ABIDIN: Kristjan ste, ali ne?

*NAGIB: Da, rodil sem se kot kristjan. Vem pa, da če vero-
izpovedi očistimo vsega, kar se na njih nabere, na primer
vse sektaške in družbene navlake, ugotovimo, da so vse
skupaj ena sama vera.*

Priznaval je enakovrednost verstev, njegova prepriča-
nja so presegala religiozne okvire. Maronitska vzgoja
je vplivala na oblikovanje Kahlilovih vrednot, branje
Biblije pa je pustilo odtis v slogu njegovega pisanja. To
pa ni bil edini vpliv na njegovo mišljenje in slog. Med
vajeništvom pri H. Dayu v Bostonu je Kahlila na vso
moč prevzel William Blake, angleški pesnik in slikar,
ki je ustvarjal na prelomu iz 18. v 19. stoletje, čudak, ki
so ga nekateri imeli za norega. Med bivanjem v Parizu
se je navduševal nad Nietzschejem in Zaratustro. Bli-
zu sta mu bili Platonova filozofija in ideja o nesmrtni
duši, ki hrepeni po vrnitvi k izvoru, celovitemu duhu.
Njegovo pisanje preveva tudi vzhodnjaška miselnost
o reinkarnaciji, enosti¹ s širnim svetom in nujni nena-
vezanosti. Na stvari, na svoje otroke in na lastno telo.
Podstat Gibranovega osebnega verovanja, luč, ki bi po
njegovem moralu voditi naša življenja in je tako rekoč
zvezda severnica slehernikovega obstoja, pa je pre-
danost vrednotam, kot so ljubezen, dobrota, sočutje,
pravičnost, prijateljstvo, lepota.

Vsako izmed njih v preobleki svojih izvirnih
metafor najbolj jasno predstavi v *Preroku*, ki je kro-
na njegovega ustvarjanja. Z njim si je pridobil ime in

ščasoma svetovno prepoznavnost. Knjigo vse od prve
izdaje še vedno neprekinjeno ponatiskujejo, preve-
dena je v več kot 40 jezikov. Poseben pomen je delo
imelo tudi za avtorja samega: »O tej knjigi razmiš-
ljam že tisoč let ... [...], zasedla [mi je] vse življenje.
Hotel sem se povsem prepričati, da je vsaka beseda
res najboljša, kar lahko napišem.« (Gibran 2010: 12)
Gibran je pisal črtice, novele, pesmi v prozi, aforiz-
me, poetične eseje, napisal je dve drami, pesnitev
in roman. Svoja dela je tudi ilustriral. Njegov svo-
jevrstni duh preprostosti, a globine ter večplast-
nosti se tako kakor v besedi kaže tudi v likovnih
stvaritvah. Oblike se pogosto prelivajo ena v drugo
in prepletajo. Vse je povezano z vsem (na svetu). Tudi
narava s človekom. Narava je sploh poseben element
Gibranovega sveta in ustvarjanja: je človekova ena-
kovredna sopotnica na poti življenja. Gore, razgledi,
barva neba ... vse to ima prav takšen pomen kot člo-
vekova čustva in pušča prav tako močan vtis. Zato ni
nenavadno, da se mu je vonj libanonskih cedar, ki ga
ni mogel nikoli več pozabiti, prav posebno vtisnil v
spomin. Tako kot je intenzivno njegovo doživljanje
narave, je takšen tudi njegov odnos z nevidnim. Ne le
da verjame v nevidno ali priznava njegov obstoj, ker bi
ga tako naučilo kako dogmatično prepričanje, nevidne-
ga se ves čas dotika. Hkrati živi vidni in nevidni svet.
Oba sta zanj enako živa.

Kahlilov literarni pristop je vplival na obliko
poezije, ki je bila v arab-
skem svetu prej več stoletij
vzvišena oblika umetnosti.
On pa jo je napravil za izpo-
ved pesnikovega srca. Zab-
risal je mejo med poezijo
in prozo. Svoje stališče do

¹ »Človek gre proti popolnosti takrat, ko začuti,
da je sam veselje brez meja, da je morje brez obal,
ogenj, ki večno gori, svetloba, ki večno sije. Da je veter,
ko zapiha ali se umiri, in oblak z bliski, [...] drevesa,
ki spomladi zacvetijo ali se jeseni ogolijo, in gore, ki
se dvigujejo, [...] mora začutiti, če lahko, da je otrok,
odvisen od matere, in odrasel, odgovoren za svoje
otroke [...], učenjak [...] in nevednež ...« Popolnost,
Aforizmi (Gibran 2010: 57–58).

Kahlil Gibran
Dva križa

poezije razkriva v *Znanilcu*, v poglavju *O dveh pesmih*. Gre za dva pesnika, od katerih prvi zloži čudovito pesem, ki jo bodo v prihodnosti občudovali šolniki, drugi pa preprosto pesem o trenutku v življenju nekega otroka, pesem, ki bo v prihodnosti prevzela srca mnogih (navadnih) ljudi. Številni kritiki so v Gibranu videli vizionarja in preroka. Eden izmed njih, sirski pesnik Adonis, je menil, da Gibran združuje nasprotja, da se v njegovem delu prepletajo značilnosti klasicizma in modernizma, saj je sposoben videti človeka v njegovi moči ter v njegovi vsakdanjosti, verjame v njegov razvoj, v čemer se – po Adinosu – kaže Kahlilova reformistična narava, saj »gleda človeka na dnu, da bi mogel iz njega zgraditi in ustvariti novega, boljšega človeka« (Gibran 2010: 22).

Na policah s knjigami v arabskem jeziku umetnika ne bomo našli pod imenom Kahlil Gibran. Taka oblika imena se je namreč prijela v Ameriki zaradi

drugačne izgovorjave in napačnega zapisa. Kasneje mu te napake ni več uspelo odpraviti, čeprav je poskušal. Njegovo rojstno ime je Gibran Kalil Gibran. Prvi dve imeni sta tam v vlogi priimka, Kalil je bilo ime njegovemu očetu, Gibran v končnem delu pa pomeni umetnikovo ime. Američani pa so začeli njegovo ime zapisovati po svoje in v tej obliki ga poznamo tudi v slovenskih prevodih. (V našem gledališkem listu in drugem gradivu v zvezi s predstavo smo to obliko ohranili v izogib morebitnim nesporazumom, saj jo je uporabljal tudi prevajalec. Op. ur.)

Kahlil Gibran je postal zanimiv za nekatere glasbenike: bil je navdih Elvisu Presleyju, Johnu Lennonu, občudoval ga je Johnny Cash, v svoji pesmi ga je omenil David Bowie. Delo *Prerok* je navdušilo ameriško igralko in producentko (delno arabskega rodu) Salmo Hayek in tako je pred štirimi leti nastal animirani film, pri ustvarjanju katerega so sodelovali animatorji iz različnih držav in različnih verskih ter etničnih porekel.

Viri in literatura:

Ayman A. El-Desouky: *Kahlil Gibran: An Illustrated Anthology*. London: Octopus Publishing Group, 2010.

Kahlil Gibran: *Ognjene črke: Izbrana arabska dela Gibrana Kahlila Gibrana*. Celje: Mohorjeva družba, 2010.

Kahlil Gibran: *Nori mož*. Ljubljana: Alpha center, 1998.

Kahlil Gibran: *Glas mojstra*. Ljubljana: T. Smrdu, 1990.

Kahlil Gibran: *Jezus, sin človekov*. Celje: Mohorjeva družba, 1997.

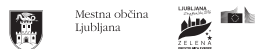

Maruša Oblak,
Miha Rodman
(fotografija z vaje)

Miha Rodman,
Maruša Oblak
(fotografija z vaje)

Uprizoritev sofinancirajo Ministrstvo
za kulturo Republike Slovenije,
Mestna občina Kranj in Mestna
občina Ljubljana, Oddelek za kulturo.

Javni zavod
Prešernovo gledališče Kranj

Glavni trg 6, 4000 Kranj

Telefon: +386 (0)4 280 49 00

Faks: +386 (0)4 280 49 10

E-pošta: pgk@pgk.si

www.pgk.si

Blagajna: +386 (0)4 20 10 200,
blagajna@pgk.si

Blagajna je odprta od ponedeljka
do petka od 10.00 do 12.00, ob
sobotah od 9.00 do 10.30 ter uro pred
začetkom predstav. O morebitnih
spremembah programa vas bomo
obvestili v dnevnem časopisju, po
elektronski pošti ali na spletni strani
Prešernovega gledališča Kranj.

Direktorica:

Mirjam Drnovšček

+386 (0)4 280 49 12

mirjam.drnovscek@pgk.si

Dramaturginja in vodja
umetniškega oddelka:

Marinka Poštrak

+386 (0)4 280 49 16

marinka.postrak@pgk.si

Marketing in odnosi z javnostjo:

Milan Golob

+386 (0)4 280 49 18

info@pgk.si

Koordinator programa in
organizator kulturnih prireditev:

Robert Kavčič

+386 (0)4 280 49 13

robert.kavcic@pgk.si

Računovodkinja:

Anja Pohlin

+386 (0)4 280 49 15

anja.pohlin@pgk.si

Tehnični vodja:

mag. Igor Berginc

+386 (0)4 280 49 30

igor.berginc@pgk.si

Poslovna sekretarka:

Gaja Kryštufek Gostiša

+386 (0)4 280 49 00

pgk@pgk.si

Blagajničarka:

Katja Bavdež

+386 (0)4 20 10 200

Oblikovalec maske in frizer:

Matej Pajntar

Garderoberka:

Bojana Fornazarič

Inspicient in rekviziter:

Ciril Roblek

Inspicient in odrski tehnik:

Jošt Cviki

Lučni mojster:

Nejc Plevnik

Tonski mojster:

Robert Obed

Mizarja in odrska tehnika:

Robert Rajgelj,

Marko Kranjc Kamberov

Oskrbnik:

Boštjan Marčun

Čistilka:

Bojana Bajželj

Igralski ansambel:

Vesna Jevnikar, Peter Musevski,
Vesna Pernarčič, Darja Reichman,
Miha Rodman, Blaž Setnikar,
Vesna Slapar, Aljoša Ternovšek,
Borut Veselko

Svet zavoda:

mag. Igor Berginc, Joško Koporec,
Alenka Primožič, Peter Šalamon,
mag. Drago Štefe (*predsednik*)

Gledališki list javnega zavoda

Prešernovo gledališče Kranj

Sezona 2018/19, uprizoritev 3

Zanj: Mirjam Drnovšček

Odgovorna urednica:

Marinka Poštrak

To številko uredila: Marinka Poštrak

Lektorica: Mateja Dermelj

Fotografije: Nada Žgank

Oblikovanje: Anže Jesenovec,
Gregor Makovec, Gašper Uršič
(*Studio Kruh*)

Tisk: Peter Oman

Naklada: 1000 izvodov

Kranj, Slovenija, oktober 2018

TAM TAM

Gorenjski Glas

biša
LAYER

Zavod Senzorium

Trg Prekomorskih brigad 1, Ljubljana

Direktorica in umetniška vodja:

Barbara Pia Jenič

E-pošta: info@senzorium.com

www.barbarapiajenic.com

www.senzorium.com

Slovensko mladinsko gledališče

Vilharjeva 11, 1000 Ljubljana

Telefon: + 386 (0)1 3004 900

Faks: + 386 (0)1 3004 901

E-pošta: info@mladinsko-gl.si

www.mladinsko.com

Svet SMG:

Nataša Sukič (*predsednica*),
Semira Osmanagić, Janez Žagar,
Ana Železnik

Strokovni svet:

mag. Maruša Oblak (*predsednica*),
Tatjana Ažman, Tomaž Gubenšek,
dr. Bojana Kunst, Blaž Šef

Direktor:

Tibor Mihelič Syed

Umetniški vodja:

Goran Injac

Vodja trženja**in odnosov z javnostmi:**

Helena Grahek

Ustanoviteljica Slovenskega
mladinskega gledališča je
Mestna občina Ljubljana.

Slovensko stalno gledališče

Petronio 4, 34141 Trst

Telefon: 00390402452616

E-pošta:

martina.clapci@teaterssg.com

www.teaterssg.com

Upravni svet:

Breda Pahor (*predsednica*),
Rado Race, Livia Amabilino,
Giuliano Caputi, Maja Lapornik,
Adriano Sossi

Nadzorni odbor:

Boris Valentič (*predsednik*),
Giuliano Nadrah, Mara Petaros

Upravna direktorica:

Barbara Briščik

Umetniški koordinator:

Daniel Malalan

